

на бенедиктинцитъ Мабийонъ сж важенъ източникъ за историята на музиката презъ срѣдновѣковието.

Бенедиктусъ, лат. Benedictus — „Благословенъ бѣди, който идешъ“ — петата часть отъ католическата музикална литургия.

Бенедиктъ, Юлиусъ — Benedict, Julius — клавиренъ виртуозъ, диригентъ и способенъ компонистъ, род. 24 декемв. 1804 въ Щутгартъ, умр. 5 юний 1885 въ Лондонъ, училъ при Хумелъ — пиано и К. М. фонъ Веберъ — композиция. По препорѣка на Вебера, 1823 бива назначенъ капелмайсторъ на Кернторския театръ въ Виена, после музикаленъ директоръ на театръ „Сенъ Карло“ въ Неаполъ, следъ това отива въ Парижъ, и отъ тамъ — въ 1835 въ Лондонъ, дѣто се установява за постоянно и развива една плодотворна дейность — като пианистъ, диригентъ на оперни театри, на популярни концерти и на много фестивали въ Англия, а сжщо и като оперенъ компонистъ. Творби: две симфонии, нѣколко опери — „Циганското предсказване“, „Невѣстата отъ Венеция“, „Еринската роза“ и др., две оратории — „Св. Петъръ“ и „Св. Цецилия“, нѣколко кантати: „Ричардъ, лѣвското сърдце“ и др., множество клавирни композиции — сонати, фантазии, концерти, салонни песни, 2 симфонии и пр.

Бенеplачито, ит. Benepiacito — гл. А бене плачито.

Бенуа, Пиеръ Леонардъ Леополдъ — Benoit, Pierre Léonard Leopold — значителенъ белгийски компонистъ и музикаленъ писателъ, род. 17 авг. 1834 въ Харлбекъ, умр. 8 мар. 1901 въ Анверсъ, ученикъ на Фетисъ по композиция въ Брюкселската консерватория, капелмайсторъ на „Парктеатръ“; 1857 получава „Римската премия“, съ срѣдствата отъ която предприема пжтуване изъ голѣмитъ градове на Германия — за изучаване нѣмската музика. Следъ това е билъ директоръ на „Буфъ Паризиенъ“ и, най-подиръ, директоръ на консерваторията въ Анверсъ. Творби: една хорова симфония, кантати, две оратории („Луциферъ“), музика къмъ нѣколко драми, нѣколко опери, („Иза“, „Помпѣя“ и др.), клавирни песни и пѣсни. Писателската му дейность, която е

твърде голѣма — засѣга, главно, фламандската музика.

Бенуа, Франсуа — Benoi, François — француски органистъ и компонистъ, род. 10 септ. 1794 въ Нантъ, умр. апр. 1878, ученикъ на Парижката консерватория, получилъ „Римската премия“; следъ завръщането си отъ Италия — професоръ по органъ въ консерваторията. Творби: 12 тетради композиции за органъ, нѣколко опери („Леонора и Феликсъ“, „Принадлежността“ и др.), както и нѣколко балета.

Бенъ, бене, ит. Ben, бене — хубаво, добре, напр. Ben Staccato — добре (отдѣлено), кратко.

Бенъ маркато, ит. Ben marcato — добре изтъкнато.

Бенъ tenuto, Ben tenuto — добре издържано — при изпълнението.

Бентъ, Уильямъ Стерндейлъ — Benet, William Sterndale — единъ отъ най-значителнитъ английски компонисти, основателъ на националната английска школа на XIX в., род. 13 апр. 1816 въ Шефелдъ, умр. 1 фев. 1875 въ Лондонъ; отъ 8 год. възраст хористъ, следъ това ученикъ въ Лондонската академия, а после и на Менделсона въ Лайпцигъ; диригентъ на филхармоничното общество въ Лондонъ и, най-подиръ, директоръ на тамошната музикална академия. Б. е развивалъ една многостранна практична дейность и има голѣма заслуга къмъ английското музикално напредване. Въ композициитъ си, които сж твърде многобройни, той е подъ влиянието на Менделсона. Тъ сж: една симфония, клавирни концерти и сонати, ронда, пѣсни, камерна музика, нѣколко увертюри, кантати, една оратория и др.

Берберъ, Феликсъ — Berber, Felix — цигулковъ-виртуозъ, род. 11 мартъ 1871 въ Иена, училъ въ Лайпцигската и Дрезденската консерватории, концертмайсторъ въ разни градове, преподавателъ въ Мюнхенската академия, Франкфуртската „Хохова“ и Женевската консерватории и концертиралъ съ успѣхъ изъ цѣла Европа.

Бербигие, Бенуа Транкий — Berbiguier, Benoit Tranquille — знаменитъ виртуозъ на флейта и плодовитъ компонистъ за своя инструментъ, род. 21 декем. 1782 въ Кадерусъ, умр. 20 юни 1838 въ Понтъ